

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem Mgr. Ing. Petrem Šuránkem ve věci žalobkyně: **M. D., nar. x**, státní příslušnice Ukrajiny, t. č. bytem x, zastoupené zmocněncem Mgr. M. K., bytem Ch. 1575/6, P. 3, proti žalovanému **Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 05. 2015, č. j. CPR-4081-2/ČJ-2015-930310-V231,

t a k t o :

- I. Žaloba se z a m í t á.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobkyně se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), podanou na poštu dne 24. 6. 2015, adresovanou Městskému soudu v Praze a následně postoupenou Krajskému soudu v Praze jako soudu místně příslušnému, domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 05. 2015, č. j. CPR-4081-2/ČJ-2015-930310-V231 (dále jen „napadené rozhodnutí“). Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl její odvolání proti rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství Středočeského kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort Kladno (dále též „krajské ředitelství“) ze dne 21. 01. 2015, č. j. KRPS-290779-48/ČJ-2014-010023-SV (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), a toto rozhodnutí potvrdil. Uvedeným rozhodnutím krajského ředitelství bylo

žalobkyni podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) uloženo správní vyhoštění, doba, po kterou jí nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla stanovena v délce jednoho roku od okamžiku, kdy pozbyde oprávnění k pobytu na území ČR, a doba k vycestování jí byla stanovena v délce 30 dnů od právní moci rozhodnutí, přičemž bylo konstatováno, že se na žalobkyni ve smyslu § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců nevztahují důvody znemožňující vycestování.

Žalobkyně brojí proti závěru žalovaného o pobytu žalobkyně na území bez platného oprávnění, který je dovozován v návaznosti na rozhodnutí Inspektorátu cizinecké policie Praha ze dne 28. 07. 2010 o zrušení povolení žalobkyně k dlouhodobému pobytu z důvodu jejího pravomocného odsouzení Okresním soudem v Kladně, přičemž toto rozhodnutí se však žalobkyni nepodařilo doručit a žalobkyně si ho nebyla vědoma, stejně jako si nebyla vědoma, na základě čeho byl její pobyt zrušen. Nedoručení a nepřevzetí písemností žalobkyni bylo zapříčiněno závažnými důvody spočívajícími v pobytu mimo území ČR – žalobkyně se prokazatelně nacházela v době řízení na Ukrajině. Bylo tak porušeno ustanovení § 20 a násl. zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) o doručování písemností na adresu pobytu žalobkyně. Žalobkyně v této situaci podala plně v souladu s ustanoveními § 35 odst. 2, § 42 odst. 5 aj. zákona o pobytu cizinců dne 30. 11. 2010 žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. K následnému zastavení řízení o její žádosti nebylo právního důvodu, neboť rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu nebylo žalobkyni doručeno, tedy nemohlo nabýt právní moci a žalobkyně se na území ČR nacházela v souladu s platnými předpisy.

Žalobkyně zmínila též porušení ustanovení § 2 a § 3 správního řádu, tedy nedostatečné zjištění skutkového stavu a postup správního orgánu v rozporu s právními předpisy, opět však argumentovala okolnostmi řízení o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území ČR a vytýkala Ministerstvu vnitra jako orgánu, na nějž přešla agenda Inspektorátu cizinecké policie Praha, že žalobkyni nedoručilo „napadené rozhodnutí“ (není zřejmé, jaké rozhodnutí má žalobkyně na mysli, když o rozhodnutí napadené touto žalobou zjevně jít nemůže) v situaci, kdy mu bylo zjevné, kde se žalobkyně nachází a zdržuje.

Konečně žalobkyně též namítla, že správní vyhoštění zasahuje podstatným způsobem do soukromého a rodinného života žalobkyně. Jako samoživitelka má žalobkyně dosti povinností s vyživovací povinností vůči dětem, natož ještě řešit problémy s nedoručením rozhodnutí o zrušení povolení k pobytu. Navíc byl žalobkyni v rozporu s právními předpisy odebrán pracovníkem Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „OAMP“), panem V. M., cestovní doklad a byl jí poté více než 2 roky zadržován a žalobkyně tedy ani poté nemohla nic učinit ve věci vycestování, obzvláště když situace na Ukrajině je rovna humanitární katastrofě. V této souvislosti považuje žalobkyně za vadné odůvodnění napadeného rozhodnutí namítající údajnou obecnost této námítky pro neuvedení jména příslušného pracovníka a vytýkající jí, že toto tvrzení mělo být doloženo např. potvrzením o odebrání dokladu – to nikdy OAMP neudělá.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě pouze konstatoval, že s ohledem na totožnost žalobních námitek s odvolacími námitkami odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí. V obecnosti pak zmínil své přesvědčení, že v odvolacím řízení postupoval v souladu s právními předpisy, nedopustil se porušení ustanovení citovaných žalobkyní a žaloba by proto měla být

zamítnuta.

Replika podána nebyla a u jednání také nezazněly žádné nové argumenty.

Ze správního spisu soud zjistil, že řízení o správním vyhoštění žalobkyně podle § 119 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců bylo zahájeno krajským ředitelstvím dne 15. 08. 2015, kdy se žalobkyně dostavila do jeho budovy s oznámením o tom, že jí uvedeného dne byl kolem poledne ukraden cestovní doklad s peněžní hotovostí.

Podle úředního záznamu krajského ředitelství ze dne 15. 08. 2014 se žalobkyně ve 13:00 hodin dostavila do budovy oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort v Kladně, ulice Zádušní, v doprovodu zplnomocněného zástupce (Y. B.) a oznámila, že jí cca ve 12:00 hodin byl ukraden cestovní doklad a částka 3.000,- Kč u obchodního domu Tesco. Na základě lustrace bylo zjištěno, že žalobkyně pobývá na území ČR od 18. 05. 2012 bez platného oprávnění k pobytu a žalobkyně byla zajištěna podle § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o Policii ČR“).

Téhož dne žalobkyně převzala oznámení o zahájení správního řízení ve věci správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců a za přítomnosti tlumočnice s ní byl sepsán protokol o vyjádření účastníka řízení. Ve svém vyjádření uvedla, že v roce 2012 si podala opětovně žádost o prodloužení pobytu za účelem zaměstnání a současně žádost o trvalý pobyt po pěti letech pobytu v ČR. Po 14 dnech jí přišel dopis se zamítnutím žádosti o prodloužení dlouhodobého pobytu, proti čemuž podala prostřednictvím advokáta K. odvolání, na což dosud nedostala žádnou odpověď a myslela si, že se stále projednává její odvolání. Od advokáta se pouze dozvěděla, že mu v říjnu 2013 bylo doručeno předvolání k soudu, kde ji měl zastupovat. Uvedla též, že v ČR ani v jiném členském státě EU nemá žádné příbuzné, celá její rodina (oba rodiče a čtyři děti, z toho jeden syn je ženatý a jedna dcera vdaná) žijí na Ukrajině a žalobkyně jim po úhradě ubytování a své obživy zasílá každý měsíc svůj výdělek. Zdůraznila, že nepobývá na území ČR úmyslně nelegálně a že na jejím výdělku jsou její děti na Ukrajině závislé.

Na základě dožádání krajské ředitelství obdrželo od ministerstva vnitra dokumentaci k řízení ve věci žádosti žalobkyně o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, z níž vyplynulo, že odvolání žalobkyně zastoupené Mgr. Miroslavem Kalousem bylo Komisí pro rozhodování ve věcech cizinců zamítnuto, nebyly shledány ani důvody pro zahájení přezkumného řízení ve vztahu k předchozímu rozhodnutí o zrušení dlouhodobého pobytu žalobkyně a žaloba (se žalobními body v zásadě shodnými jako v nynější žalobě) proti rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech cizinců byla zamítnuta i rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 15. 10. 2013, č. j. 11A 97/2012-47, a podané kasační stížnosti nebyl přiznán odkladný účinek. Ve spise je dále založen rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 13. 03. 2014, č. j. 4 As 164/2013-45, který zamítl i navazující kasační stížnost žalobkyně.

Na žádost krajského ředitelství Ministerstvo vnitra závazným stanoviskem ze dne 24. 9. 2014, e. č. ZS24395, konstatovalo, že vycestování žalobkyně je možné, neboť žalobkyně neuvedla žádné skutečnosti, na základě nichž by bylo možné dovodit, že by jí v případě návratu do vlasti mohlo hrozit mučení, nelidské či ponižující zacházení nebo trest. V Zakarpatské oblasti také neprobíhá žádný ozbrojený konflikt, který by ji mohl ohrozit.

Na další žádost správního orgánu Ministerstvo vnitra sdělilo, že dne 30. 03. 2010 bylo pod č. j. CPPH-026557/CI-2010-60 zahájeno řízení o zrušení povolení k dlouhodobému pobytu žalobkyně a rozhodnutím ze dne 28. 07. 2010 byl žalobkyni dlouhodobý pobyt zrušen. Rozhodnutí nabylo právní moci dne 18. 08. 2010 poté, co bylo doručeno opatrovníkovi žalobkyně, Arcidiecézní charitě. Řízení o žádosti žalobkyně ze dne 30. 11. 2010 o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu bylo usnesením ze dne 03. 12. 2010 zastaveno, pravomocně pak po projednání odvolání žalobkyně dne 18. 05. 2012. Z důvodu dříve zrušeného dlouhodobého pobytu se po dobu řízení o žádosti na žalobkyni nevztahovala fikce oprávnění k pobytu.

Dne 05. 12. 2014 byla žalobkyně opět vyslechnuta, přičemž upřesnila, že synovi je 26 let, dcerám pak 24, 22 a 18 let, žijí na Ukrajině, stejně jako rodiče žalobkyně. Nejmladší dcera pracuje a současně dálkově studuje, starší dcera je na mateřské dovolené, nejstarší dcera pracuje a syn je v invalidním důchodu po zranění nohy. Prostřední dcera a syn žijí se svým manželem/manželkou a jsou soběstační, nejmladší a nejstarší dcera bydlí v bytě po manželově matce, sice pracují, ale žalobkyně je podporuje tím, že jim každý měsíc posílá po známém ze svého výdělku 200-300 USD. S dětmi je v častém telefonickém kontaktu. Žalobkyně dále uvedla, že její odsouzení trestním příkazem Okresního soudu v Kladně k podmíněnému trestu odnětí svobody nepovažuje za trestnou činnost, tehdy jí, když řídila, u zimního stadionu vjela do cesty cyklistka, ale nebyla to vina žalobkyně. Zopakovala též, že až doteď nevěděla, že jí byl zrušen dlouhodobý pobyt z důvodu trestního odsouzení. Měla zmocněného zástupce, Mgr. Kalouse, jemuž bylo rozhodnutí doručeno, a ten o tom žalobkyni neinformoval. V roce 2011 se tázali, jak to vypadá s prodloužením pobytu, zda žalobkyně dostane překlenovací štítek, aby mohla jet za dětmi na Ukrajinu, ale nakonec žalobkyně dostala výjezdní příkaz, což opět řešil Mgr. Kalous podáním k soudu a žádostí o odkladný účinek. Žalobkyně nevycestovala na Ukrajinu, protože by se již nedostala zpátky. Na Ukrajině by byla bez zaměstnání. Děti sice pracují, ale mají sotva peníze na cestu, nemají dost peněz na bydlení.

Dne 19. 12. 2014 zástupce žalobkyně obdržel vyrozumění o možnosti seznámit se s podklady pro rozhodnutí, na niž nebylo reagováno. Následně rozhodnutím ze dne 21. 01. 2015, č. j. KRPS-290779-48/ČJ-2014-010023-SV, krajské ředitelství uložilo žalobkyni správní vyhoštění na jeden rok a stanovilo dobu k vycestování v délce 30 dnů od právní moci rozhodnutí. K otázce tvrzeného nedoručení rozhodnutí o zrušení dlouhodobého pobytu krajské ředitelství konstatovalo, že je vázáno posouzením této otázky v rozsudcích Městského soudu v Praze a NSS, které uzavřely, že předmětné rozhodnutí je třeba považovat za řádně doručené. S ohledem na právní moc rozhodnutí o zrušení dlouhodobého pobytu se žalobkyně na území ČR zdržuje (a též pracuje) bez platného oprávnění k pobytu od 19. 08. 2010. Samostatným rozhodnutím byla žalobkyni uložena povinnost uhradit náklady správního řízení ve výši 1.000,- Kč.

Dne 30. 01. 2015 podala žalobkyně proti rozhodnutí krajského ředitelství odvolání, v němž argumentovala shodně jako v podané žalobě. Odvolání bylo zamítnuto napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 29. 05. 2015. Také žalovaný konstatoval, že je vázán posouzením otázky doručení rozhodnutí o zrušení pobytu v rozsudcích Městského soudu v Praze a NSS. K zásahu do soukromého a rodinného života žalovaný poznamenal, že sama žalobkyně popsala situaci svých dětí a z popisu plyne, že jde o děti plnoleté, které na ní nejsou finančně závislé, ze strany žalobkyně jde jen o jakousi finanční výpomoc. K nově vznesené námitce odebrání cestovního dokladu před 2 lety pracovníkem Ministerstva vnitra žalovaný

konstatoval, že pokud k takové situaci skutečně došlo, měla a mohla to žalobkyně řešit již tehdy na pracovišti oddělení azylové a migrační politiky. Navíc tvrzení není podloženo žádnými důkazy.

Krajský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na 3 roky, pobývá-li cizinec na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu.

Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců nelze rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.

Podle § 174a zákona o pobytu cizinců správní orgán při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.

Otázkou doručení rozhodnutí Policie České republiky, Oblastního ředitelství služby cizinecké policie Praha, Inspektorátu cizinecké policie Praha ze dne 28. 7. 2010, č. j. CPPH-026557/CI-2010-60, jímž bylo žalobkyni zrušeno povolení k dlouhodobému pobytu, se již zabýval Městský soud v Praze a v návaznosti na něj též Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“) ve svém rozsudku ze dne 13. 03. 2014, č. j. 4 As 164/2013-45. V tomto rozsudku NSS nedal žalobkyni za pravdu, když uzavřel, že toto rozhodnutí bylo řádně doručeno a je v právní moci, tudíž žalobkyně ani nemohla důvodně žádat o prodloužení (již zrušeného) povolení k dlouhodobému pobytu. Konkrétně NSS konstatoval:

„Z obsahu správního spisu je patrné, že správní orgán prvního stupně stěžovatelce opakovaně zaslal oznámení o zahájení správního řízení ve věci zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na adresu oznámenou stěžovatelkou. Zásilka se však vždy vrátila s poznámkou provozovatele poštovních služeb, že adresát je na uvedené adrese neznámý. Závěr správních orgánů obou stupňů i městského soudu, že se stěžovatelka nenacházela na adrese, kde měla přebírat korespondenci, je tudíž zcela správný. Sama stěžovatelka ostatně výslovně uvádí, že se v průběhu řízení ve věci zrušení platnosti jejího povolení k dlouhodobému pobytu nenacházela na území České republiky.

Na tomto závěru nemůže nic změnit ani poukaz stěžovatelky na skutečnost, že Policie České republiky znala adresu jejího zaměstnavatele, neboť rozhodující je evidovaná adresa, kterou je adresa nahlášená stěžovatelkou. Správní orgán prvního stupně nepochybil, pokud za této situace ustanovil stěžovatelce opatrovníka podle § 32 odst. 2 písm. d) zákona č. 500/2004, správní řád. Podle tohoto ustanovení správního řádu totiž správní orgán ustanoví opatrovníka osobám neznámého pobytu nebo sídla a osobám, jimž se prokazatelně nedaří doručovat.

Podmínky pro ustanovení opatrovníka stěžovatelky tedy byly naplněny a nelze proto

přisvědčit ani námitkám stěžovatelky, že jí opatrovník vůbec nemusel být ustanoven a jeho ustanovení bylo účelové. Nedošlo tudíž ani k porušení § 20 správního řádu, jak to namítá stěžovatelka v kasační stížnosti. (...)

Ztotožnit se nelze ani s námitkou stěžovatelky, že jí nebylo nikdy doručeno rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 28. 7. 2010 o zrušení platnosti jejího povolení k dlouhodobému pobytu (a nemohlo tak ani nabýt právní moci), stejně jako oznámení o zahájení tohoto správního řízení a výzva k seznámení se s podklady před vydáním rozhodnutí. Je totiž třeba vycházet z toho, že tyto písemnosti byly stěžovatelce řádně doručeny prostřednictvím řádně ustanoveného opatrovníka, jak dokládají doručky založené ve správním spisu. Závěr městského soudu, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně o zrušení platnosti povolení stěžovatelky k dlouhodobému pobytu je pravomocné a vykonatelné je tudíž zcela správný.“

Ze závěrů NSS vyslovených k totožné otázce, již žalobkyně soudu předkládá jako jádro své žalobní argumentace, soud vychází i v tomto případě a protože se s nimi ztotožňuje, odkazuje žalobkyni na odůvodnění citovaného rozsudku NSS.

Lze tedy shrnout, že žalobkyně nebyla oprávněna k pobytu na území ČR ani na základě původního povolení k dlouhodobému pobytu, ani na základě pozdější zjevně nepřipustné žádosti o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu. Nevztahuje se na ni ani dobrodiní jakékoliv fikce povoleného pobytu po dobu řízení o její žádosti (srov. např. § 47 odst. 2 nebo § 87y zákona o pobytu cizinců). Argumentace případnými dalšími procesními pochybeními v rámci těchto řízení je pak pro řízení předcházející vydání nyní napadeného rozhodnutí bezpředmětná. Zbývá tak posoudit žalobní bod namítající podstatný zásah do soukromého a rodinného života žalobkyně.

V tomto směru se soud ztotožňuje se žalovaným v tom, že z výpovědi žalobkyně vyplývá, že celou svou rodinu má na Ukrajině, je s ní v úzkém kontaktu, s ČR je spjata pouze pracovně. Její děti na Ukrajině mají vlastní příjem, ať již pracovního charakteru nebo jiného (invalidní důchod, dávky nemocenského pojištění po dobu rodičovské dovolené) a nejsou tak na ní zcela závislé. Skutečnost, že tyto příjmy svou výškou odpovídají horší hospodářské situaci na Ukrajině, resp. že žalobkyně bude na Ukrajině obtížně shánět zaměstnání, pak není z hlediska přípustnosti vyhoštění žalobkyně stěžejní, podstatné je, že zdravotní stav žalobkyni umožňuje opustit ČR, stejně jako i pracovat na Ukrajině. Vyhoštění žalobkyně, která si ostatně již dlouhou dobu musí být vědoma svého problematického postavení (zde soud nemůže přihlížet k tvrzení žalobkyně, že ji její zástupce o zamítnutí jejích žádostí, popř. o neexistenci právního titulu k pobytu na území ČR, neinformoval, toto je čistě záležitost vztahu mezi nimi a případné profesní odpovědnosti zástupce), považuje soud za plně přiměřené k relativně mírnému zásahu do jejího rodinného a soukromého života. Je pravdou, že žalobkyně je na území ČR bez jakéhokoliv pobytového statusu již cca 5 let, tedy po značnou dobu. Účinkem vyhoštění pak bude v zásadě scelení rodiny, neboť sama žalobkyně zmiňovala, že za rodinou chtěla přijet, pouze ji odrazovala nemožnost návratu do ČR. Na návrat či pobyt na území ČR však s ohledem na chybějící pobytové oprávnění žalobkyně prostě nemá žádné právo, naopak její povinností bylo vycestovat již dříve na základě uložených výjezdních příkazů.

Humanitární situace na Ukrajině byla posouzena závazným stanoviskem Ministerstva vnitra jako bezpečná a i s odstupem času nevidí soud prostor pro odlišný závěr.

Problematickou situaci na východě Ukrajiny totiž nelze automaticky vztahovat na jiné oblasti země, obzvláště ne na situaci na Zakarpatské Ukrajině.

Konečně k tvrzení o zadržení cestovního dokladu žalobkyně pracovníkem Ministerstva vnitra, které se poprvé objevilo až v textu odvolání proti rozhodnutí krajského ředitelství, soud konstatuje, že i kdyby toto tvrzení bylo pravdivé, je z hlediska hypotézy ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců zcela irrelevantní, tato skutečnost by se mohla odrazit nanejvýš v situaci, kdy by správní orgány chtěly aplikovat bod 1 téhož ustanovení. Zkoumání této otázky tedy bylo pro rozhodnutí ve věci nadbytečné.

S ohledem na výše uvedené tedy soud dospěl k závěru, že žaloba je nedůvodná a jako takovou ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměla úspěch; žalované, které by jinak z pozice úspěšného účastníka řízení právo na náhradu nákladu řízení příslušelo, náklady řízení nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 23. září 2015

Mgr. Ing. Petr Šuránek, v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Vlasáková